

„Tai vilties laikas, ir aš gyvenu šiuo lobiu“

„Tai vilties laikas, ir aš gyvenu šiuo lobiu. Tai ne sakinyš, tėve, – sakai, – tai tikrovė.“ – Tada... visą pasaulį, visas didžiule galia tave traukiančias žmogiškąsias vertybes – draugystę, meną, mokslą, filosofiją, teologiją, sportą, gamtą, kultūrą, sielas... – viską sudėk į viltį – Kristaus viltį.
(Vaga, 293)

vasario 23 d.

Viešpats mus visada ragina:
budėkite! Šis Dievo raginimas
brandina mūsų širdyse viltingą
šventumo troškimą ir norą paversti jį
darbais. *Mano vaike, duok man savo
širdį*, – kužda Jis mums į ausį. Liaukis
statęs smėlio pilis, pasiryšk atverti
savo sielą Dievui, nes tikrasis vilties
ir gerumo kitiems pamatas –
Viešpats. Jei nesigrumiame su
savimi, jei ryžtingai neatsikratome
priešų, tūnančių mūsų vidinėse
tvirtovėse (išdidumo, pavydo, kūno ir
akių geidulingumo, puikybės ir
kvailo besaikio godumo), patys
kilniausi idealai be vidinės kovos
sundyksta kaip lauko gėlė. *Juk pakyla
saulė su savo kaitra, išdžiovina
žolyną, ir jo žiedas nubyra, jo
išvaizdos grožybė pranyksta*. Paskui
mažiausiuose plyšeliuose lyg
nuodingos ir vislios piktžolės ima
tarpti neviltis ir liūdesys.

Jėzui nepatinka nuolatinis
dvejojimas. Jis tikisi ir turi teisę

tikėtis, kad žengsime tvirtai,
nepasiduodami sunkumams. Jis
reikalauja ryžtingų, konkrečių
žingsnių: abstraktūs pasiryžimai
mažai ką duoda. Tokie migloti
sprendimai man atrodo kaip
apgaulingos iliuzijos, galinčios
nustelbti kvietimus, kuriais Dievas
prabyla į mūsų širdis, – tai
žaltvykslės, kurios nei degina, nei
šildo ir užgęsta taip greit, kaip ir
įsižiebė.

Tik tada patikėsiu, kad tavo
ketinimas siekti tikslo nuoširdus, kai
matysiu tave žengiant ryžtingai.
Daryk gera ir apsvarstyk savo
nuostatą prieš kiekvienos akimirkos
darbus. Būk teisingas ten, kur būni,
įprastinėje aplinkoje, net jei būtum
pavargęs. Daryk laimingus šalia
esančius žmones, džiaugsmingai
tarnaudamas kitiems darbo vietoje,
stengdamasis kuo geriau atlikti savo
užduotį: supratingai, su šypsena,
krikščioniškai elgdamasis. Ir daryk

visa dėl Dievo, galvodamas apie Jo
šlovę, nukreipęs žvilgsnį į dangų,
ilgėdamasis galutinės Tėvynės, nes
tai vienintelis tikslas, vertas
pastangų. (Dievo bičiuliai, 211)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/tai-vilties-laikas-ir-as-
gyvenu-siuo-lobiu/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/tai-vilties-laikas-ir-as-gyvenu-siuo-lobiu/) (2026-03-15)